

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΤΗΣ MARCELLE BONJEAN

Φ Ο Ι Τ Η Τ Α Ι...

(Αφιερωμένο στους φοιτητές και στις φοιτήτριές μας)

Τό διήγημα που θα διαβάσετε παρακάτω είναι μία ιστορία αληθινή, πολύ αληθινή και πολύ συντησιμένη. Είναι απλή, όπως απλή είναι η ζωή, κι' όπως απλός είναι ο πόνος... Και δείχνει ότι η γυναίκες και στην εποχή μας ακόμα που τις τραβήξε από το σπίτι ή επισημή, ή εργασία, ή δίγα της μαθησεως, δεν έπαψαν να είναι γυναίκες με μία τρυφερή καρδιά γεμάτη αισθήματα, όπως ήσαν και προ' εκατό χρόνων κι' όπως θα είναι πάντοτε...

Είχαν γνωριστή. Θεέ μου, κι' εγώ δεν ξέρω πώς... Έκεινη, σχολάζοντας κάθε μέρα απ' τὸ Πανεπιστήμιο, τὸν έβλεπε πάντα κοντά στη μεγάλη πόρτα της εισόδου με τὰ χρυσὰ κάγκελλα... Έκεινος πάλι την έβρισκε ώραία και της τὸ έδειχνε μ' ένα διακριτικό χαμόγελο...

Μία μέρα μίλησαν... Την άλλη μέρα συναντήθηκαν κι' έτσι άρχισαν να βλέπωνται κάθε μέρα...

Κι' από τότε άρχισε γι' αὐτούς μια ζωή γοητευτική, μια ζωή γλυκαία, χωρίς φροντίδες... Τις μακρὺς βραδύες τοῦ χειμῶνα τις περνούσαν ὁ ένας ἀπέναντι στον ἄλλο, κάτω από

τὸ τριανταφυλλένιο φῶς τῆς λάμπας, ἀκούγοντας τὸν ἀνεμο πού τραγουδοῦσε μέσα στην καπνοδόχο... Έκεινη, μικρούλα, χωμένη μέσα στα μεγάλα λατινικά λεξικά της, διάβαζε... Έκεινος έγγραφε ἀτελείωτες ἐπιστώσεις ἀπάνω σὲ λευκὲς κόλλες χαρτιοῦ...

Κάθε τόσο, εκείνος έφριχνε ένα βλέμμα γεμάτο τρυφερότητα στις ζανθὲς τῆς μπουκλές που ξεχώριζαν πάνω απ' τὰ χοντρά βιβλία της... Κι' έπειτα... Ξανάρχιζε τὰ μαθηματικά του, με την καρδιά πλημμυρισμένη από έρωτα...

Έκεινη... εκείνη δεν ήξερε τί να πρωτοκάνει γιὰ τὸν εὐχαριστήση... Ήταν ὁ ἥλιος της, ὁ ἥλιος τῶν φοιτητικῶν της χρόνων...

Τὸ εἰδυλλιο αὐτὸ βάσταξε δύο χρόνια, δύο χρόνια μιάς εὐτυχίας πολὺ γλυκαίας... Τις βραδύες τοῦ χειμῶνα διαδεχόντουσαν ἡ ἀνοιχτάτικες ἡμέρες, με τὰ τρελλὰ τρέξιματα μέσα στα μυρωμένα δάση, με τὸς γοητευτικὸς περιπάτους κάτω απ' τὸ φεγγάρι, με τὰ γεύματα στα λουλουδιασμένα έξοχικά πανδοχεῖα τῆς Κυριακῆς, με τῆς βαρκάδες στο ποτάμι, με τὰ μεθύσια τοῦ έρωτος...

Έκεινη έδινε ἀσυλλόγιστα, έδινε με χαρά τὰ νεῖατά της, ὅτι καλύτερο είχε, κι' αὐτὸς σὰν άντρας πού ήταν, χαϊρόταν ὅλη την εὐτυχία του χωρίς να σολλογίζεταί τις θυσίες της.

Μὰ ἡ σπουδὲς τους θὰ τελείωναν. Έκεινη προσπαθοῦσε νὰ μὴ θυμᾶται ὅτι αἰρὸν θάρχονταν ὁ Ἰούλιος, πού θὰ τῆς έκλεβε την ἀγάπη της και θὰ την έπαρνε μακριὰ της...

Τὸν ἀγαποῦσε τώρα μ' ένα εἶδος μανίας, προσπαθώντας νὰ ξεχᾶνη ὅτι σὲ λίγο καιρὸ δεν θὰ ξανάβλεπε ποτέ πειὰ τὸ μεγάλο μελαχροινὸ του μέτωπο, σκυμμένο εκεί, πάνω απ' τοῦς σωρούς τῶν βιβλίων, μπροστά της, ὅτι δεν θὰ αἰσθάνονταν πειὰ κοντά της την προστατευτικὴ παρουσία του, κι' ὅτι ποτέ πειὰ τὰ δυνατὰ του μπράτσα δεν θ' ἀγκάλιαζαν την ἀδυναμία της...

Θὰ τελείωναν πειὰ γιὰ πάντα, ἡ μακρὺς συνομιλίες τους, τὰ βράδια, ὅταν τὰ φῶτα έσβυθάναν... Θὰ τελείωναν ἡ ἔμπιστευτικὲς φλυαρίες τους, πού τοῦς έφερναν τόσο κοντὰ τὸν ένα στον ἄλλο... Θὰ τελείωναν κι' αὐτὲς ἡ θλιβερὲς ὄρες τους κατά τις ὅποιες νοιώθει κανεὶς ένα εἶδος ἠδονῆς μέσα στη θάλη, γιατί έξερει ὅτι τῆ θάλη τῆ συμμερίζεται και κάποιος ἄλλος... Ὅχι θὰ τελείωναν, ὅχι θὰ χηύετο γινε

έκεινη οὔτε ήθελε νὰ τὰ σκέφτεται πειὰ...

Έκεινος έφυγε πειὰ... Ήτανε σκληρὸς ὁ χωρισμὸς τους. Γιατί κι' αὐτὸς την ἀγαποῦσε τῆ μικρούλα του κι' είχε νοιώσει, ἀφρονώντας την, έναν ἀπέραντο πόνο...

Τῆς είχε πῆ ὡστόσο πὸς θὰ την ξανάβλεπε χωρίς ἄλλο... πὸς θὰ τῆς έγγραφε...

Κ' εἶνε ἀλήθεια πὸς στην ἀρχὴ τῆς έστειλε μερικὲς ἐκτενεῖς ἐπιστολές... Ήπειτα πὸς σύντομες και, σιγὰ σιγὰ, έπαψε νὰ τῆς γράφη ἐντελῶς...

... Και ὅμως την ἀγαποῦσε τῆ μικρούλα του σομφοιτήτρια. Την είχε ἀγαπήσει τρελλὰ κι' ἡ ίδια ήταν βέβαιη γι' αὐτή, μὰ ήξερε ἔτισης πὸςο γρήγορα λημονοῦν οἱ άνδρες... Θὰ είχε βέβαια κρατήσει μιά γοητευτικὴ ἀνάμνησι απ' τὰ ἔδο χρόνια πὸς πέρασε κοντὰ της και καμιά φορά θὰ τὰ ἰστοσταλόγανε με δάκρυα γιατί αὐτὰ τὰ δύο χρόνια ήσαν ἔα κομμάτι απ' τῆ νεότητά του, μιά εὐτυχισμένη ἐποχὴ πὸς δεν

θὰ ξαναγούριζε ποτέ πειὰ. Μὰ θὰ έλεγε γιὰ νὰ παρηγορηθῆ:

«— Ἡ ζωή μᾶς χώρισε... Ἡ ζωή τὰ δημιουργεῖ και τὰ καταστρέφει ὅλα...»

Και δεν θ' ἀντιδρούσε... δεν θὰ ἐξεγειρόταν... δεν θὰ προσπαθοῦσε νὰ μεταβάλη ὅτι κανόνισε μόνη της ἡ ζωή... Κ' ἡ ζωή θὰ τὸν παρήσυρε μέσα στο στρόβιλο της... Θὰ ζούσε ἀκόμα, θὰ γνώριζε κι' ἄλλες ἐρωτικὲς περιπέτειες, θὰ παντρεύταν, θ' ἀποκοτοῦσε μιά νεαρή γυναικούλα πὸς δεν θὰ ήταν βέβαια τόσο ἰδανικὴ, ὅπως ήταν ἡ τρυφερὴ φίλη τῶν φοιτητικῶν του χρόνων... Μὰ ἀδιάφορο... Ἡ γυναίκα αὐτὴ θὰ τὸ χάριζε παιδιά κι' έκεινος κοντὰ της θὰ γινόταν, ένας ἄνθρωπος τῆς δράσεως, ὅπως τόσοι ἄλλοι... τόσοι ἄλλοι...

Κ' ἡ ζωή θὰ ἐξακολουθοῦσε...

Μὰ εκείνη ἡ μικρὴ ξανθούλα φοιτήτρια δεν θὰ τὸν λημονοῦσε... δεν θὰ τὸν λημονοῦσε ποτέ... Μιά γυναίκα δεν δέχεται σὰν άνδρας τις ἀποφάσεις τῆς μοίρας... Θὰ ζούσε βέβαια κι' εκείνη, θὰ παντρεύταν, μὰ τίποτε, τίποτε δεν θὰ μπορούσε νὰ γεμίση τὸ κενὸ πὸς ἔφησε στην καρδιά της ὁ χωρισμὸς της ἀπὸ τὸ φίλο της... Πάντα θὰ κρατοῦσε την ἀνάμνησί του, πολὺ γλυκαία και πολὺ πικρὴ συγχρόνως, αὐτὴ την ἀνάμνησι τῆς καλύτερης ἐποχῆς τῆς νεότητός της...

Κι' ὅταν θὰ ἐρχόντουσαν τὰ γεράματα, κι' ὅταν θὰ γινόταν μιά γρηούλα με ἄσπρα μαλλιά, ὅταν τὰ χειμωνιάτικα βράδια θὰ καθόταν πλάι στο σούγυό της, κοντὰ στη φωτιά, θὰ χαμογελοῦσε βλέποντας με τῆ φαντασία της μιά ἄλλη φωτιά, μιά ἄλλη λάμπα, κάτω απ' τὸ φῶς τῆς ὁποίας, εκείνη κι' αὐτὸς, με τὰ κεφάλια κοντὰ-κοντὰ, μελετοῦσαν τὰ μαθηματὰ τους... και κάθε τόσο ἄφιναν τὰ βιβλία τους γιὰ ν' ἀλλάξουν ένα φίλημα !...

ΜΑΡΣΕΛ ΜΠΟΝΖΕΑΝ

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Κάνετε ὅσον ἡμπορεῖτε οικονομίας, ἔστω μικρᾶς, ἀ' δεν σᾶς περισοῦν πολλὰ. Καταθέτετε αὐτὰς εἰς τὸ Ταμιευτήριον τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς. Ἔτσι ἀσφαλτεῖτε ἐντελῶς τὰ λεπτά σας και μαζὺ με τοῦς τόκους, σχηματίζετε σιγὰ - σιγὰ ένα σεραστὸν κεφάλαιον ἀπαραίτητον διὰ τὰ γεράματα και διὰ κάθε ἔκτακην ἀνάγκην τῆς ζωῆς σας.

Ὁ ένας ἀπέναντι στον ἄλλο, κάτω ἀπὸ τὸ τριανταφυλλένιο φῶς τῆς λάμπας.